

Albert-Lőrincz Márton

(Költészet)

„Poetry, I found you
where at last they chained and bound you”
(Michael Burch: Excerpts from „Poetry”)

*láncaid s bilincseid között vajúdtál világra, ó, vers,
néhány mihaszna szó-kalodában,
szerelem-dobozban;*

*égték a maguk lázában a költők
tengerek mentén, toronymagasban;*

*voltak: a lázadó ifjúság és a méla hiúság,
verslábak, morák szédítették a kedvest, ahogy
a partot szaggatták, nyaldosták, s mosták
költők lábait a habok,*

*bort iszogattak,
tógát viseltek vagy őzike-könnyeket esti sétáikon,
s kísérték az ég csöndjei és a mély morajlásai,
amiket partra vetett, ó, költészet, a tenger;*

*ott ködlött a szemük előtt a sellő,
kinek keblére szó-kalárist szórtak konok férfiak,
kivételesen asszonyok is,
akik nem hagyták volna ki az vers-előjátékot,
mielőtt ágyba hívják.*

(Catullus köpenye)

*Hordanak gyűrűt az asszonyok.
Csókjaik párducok őrzik. Ejha,
elszalad oly hamar a komor
nagyravágyás kora. Élvezet volt
mindenegy perc veletek, haj.*

(Szerelmes líra)

*A véneket az teszi tönkre végleg,
hogy verslábakon nyargalnak a csikóévek,
ez pedig elepeszti őket,
épp, mikor elfogyni fél a születésnap.*

(Isteni lánykák)

*Bennünket az üdít a tüzes Rhuphinosznál,
hogy amit lát és érez a három derék lány
isteni derekán alul, tenyér hajlatán,
nem tűnik vénnek, kétezer évesnek, naná.*

(Méz)

*Tizenkét év... vagy kettő... vagy amennyi
eztán jön még, mert jönnie kell, mennyei
ízék zamatát viszi magával,
mint a méz a méhek életét.*

(Tomahawk)

*Nem voltam tavernák lakója,
sütött rám a szabad napóra,
de belém állt a tomahawk,
amikor eldobták lom közé,
találomra.
Senki voltam,
sikoly a semmiben,
így hajoltam nappali álomba.*

(Nem jövök)

*Ne tárd ki sarkig a kaput,
mintha a papot várnád vízkeresztkor
és az őt kísérő ministránsokat,
meg a GMB + évet ajtófélfára feliratozó kántort,
nem jövök
immár
vénhedt
kíséretemmel.*

(Jó hecc)

„I say drop a mouse into a poem
and watch him probe his way out”
(Billy Collins: Introduction to poetry)

*Beledobod magad a versbe, mint a követ a tóba,
a tó kies, ha nem sekély, halak úszkálnak benne,
halászhálók, horgok s fürdőzők (többnyire gyerekek
s szüzek) és ragadozók is persze,
látható és láthatatlan élet, amin a gyerekek
igencsak elcsodálkoznak, úgyszintén a vének
a parton, ők ugyan túl vannak a halászbúcsún,
de az emlékeken nyilvánvalóan innen,
vagy mint az egeret a tejbe, s nézed magad,
hogy jutsz ki belőle. Nem halsz bele,
de az se lenne nagy baj,
legfennebb a temetkezési vállalkozónak.*

Kálvin-csillag – a reformáció debreceni emlékműve – tardosi vörös márvány, bronz, 24 karátos aranyozással; szerzőtársak: Györfi Sándor, ifj. Györfi Sándor, Györfi Balázs és Györfi Ádám szobrászművészek; Debrecen, 2017